

P. Buzogány Árpád

Szavak

Molnos Angélának

szavak
tükreink mint hűvös tavak
szavak
tisztábbak mint hulló havak
szavak mik jelentik a friss levegőt
eltűnő csodát égben lebegőt
szavak pazarolt drága kincsek
amit tilos szanaszét hintsek
szavak megannyi véres ékszer
szerelemben általuk égsz el
szavak sok színes csecse-becse
képes hogy lelked bánatba ejtse
szavak titeket őrizlek lopva
mint hasznos szerszámot alig megkopva
szavak ti vagytok múltunk éke
koldussá váltaknak is menedéke
szavak kimondott érzések vége
jelző tűz hogy bensőnk még ég-e
szavak remények csontig rágva
s kítaszítva a nagyvilágba
szavak az anyák erős fegyvere
haláltól is megvédnek vele
szavak gyermeknek zengő ének
s morcosak mint apró ráncos vének
szavak nyilakként sebet ejtők
gondolatokat mélyen rejtők
szavak ti árnyai életünknek
apró ajkakon láthatlan csüngnek
szavak hordozói az imáknak
miket a fogak meg nem rágnak
szavak tibelétek halhat a lélek
köszönöm hogy általatok még élek
szavak mitől a lélek lánggra lobban
mit is szeretnék tinálatok jobban

Ferenczi Enikő

Szarvasüñő népe

(Részlet a szerző megjelenés előtt álló regényéből)

Nagy segítségére van most a szél, éppen szemből kapja, ahol a *fészkek* lehetnek, ahol a kotlók *székelnek*. Nem hallhatják a madarak. Nesztelenül surran majd oda, hisz *mezítláb* van. Éppen virágok havába léptek napjárás szerint, rég levetették már a bokáig érő, prémmel bélelt, puha talpú bőrcsizmát és a hosszú nemezharisnyát. Van, aki rövidebb szárú, vékonyabb lábbelit hord, de neki csupaszon kényelmesebb.

A régi idők istenanyját érzi, amikor a földön *lépdel*, akit mély, fagyott álmából a teremtő világosság és az életadó meleg ébreszt föl, hogy egyesüljön vele és megtermékenyítse.

Ovatosan lépett a *rögökre*. Milyen szárazak! *Rég* nem esett! *Talpa* alatt a *talaj* nagy csomókban *összeragadva*. Felemelte a fejét és beleszimatolt a levegőbe. Porral telített. De édes virágillattal is. Amott, az árvalányhaj mögött zsályák¹ tömött hullámai *kéklenek*. Nem látta őket, de tudta, hogy az égi útja legmagasabb pontját elérő nap irányában vannak. Virágzásuk teljében éppen! Hányszor gyűjtöttek onnan leveleket a hűgával és a falubeli leányokkal! Nemcsak sebek lemosására használják az oldatát, hanem torokfájáskor is sűrűn isszák a kasból, földi üregből és faodúból kimert mézzel édesítve. Olyantájt főképpen, amikor lázzal és köhögéssel társuló gonosz betegség járja körben a falut. Bágy alszegén kezd és felszegén végezi. „Kór” a neve s nagyon félnek tőle, mert mindig alattomos láthatatlansággal érkezik közéjük. Leginkább éjszaka. Hiába döfnek vastút minden fagyhagyókor az ajtónyílást *borító* vastag *bőrökbe*. Ritkán hat a védőereje! Pedig belülről szúrják kifelé, éppúgy, ahogy kell, hogy beleszaladjon és fennakadjon rajta az ártó szellem! Ki tudja, hogyan, valamiféleképpen mindig besurran és mindahányszor egy kisgyermekbe költözik. Aztán házról házra jár és sorra látogatja a többi. A nagyobbak és a felnőttek sem kivételek, amikor elhatalmasodik. Az erőse életben marad, a gyengéje pedig elhullik...

Bőrükben párolt vagy katlanban főtt állatok húsát is szívesen fűszerezik zsályalevelekkel. — „Be finom illat száll fel belőle, amikor apróra tépdese! Hosszú ideig szagolgatom még utána az ujjaimat.” — A halántékát is bedörzsöli az ujjbegyén maradt zöldes olajos nedvvel. Lopva persze, nehogy valamilyen jelentéktelen, de bántó megjegyzést tegyen a mostoha. Érzékei kifinomulnak tőle: meg-

¹ *Salvia officinalis*
